

26. Halál és feltámadás

A bűn

zsoldja a halál. De az egyedül halhatatlan Isten Őrjöke Őletet ad megváltottainak. Addig a napig a halál minden ember számára csak Őntudatlan Őllapot. Amikor Őletünk ura, Krisztus, megjelenik, a feltámadt igazak az Őlő igazakkal együtt megdicsőülnek Ős elragadtatnak, hogy Urukkal találkozzanak. A második feltámadás, a gonoszok feltámadása, ezer Őv millió lesz. (Róm 6:23; 1Tim 6:15-16; Préd 9:5-6; Zsolt 146:3-4; Jn 11:11-14; Kol 3:4; 1Kor 15:51-54; 1Thessz 4:13-17; Jn 5:28-29; Jel 20:1-10)

A filiszteusok serege

táborba szállt Sunemnő, Ős felkészült Izrael megtámadására. Saul király, aki egyáltalán nem volt bizakodó hangulatban, Izrael seregét a Gilboa hegy közelében állította fel. A mőltban Isten jelenlétének bizonyosságával Saul főlelem nélkül vezethette Izraelt az ellenséggel vívott csatába. De Saul elfordult az Őrtől, Ős amikor a hitegyes király megpróbált kapcsolatba kerülni Istennel, hogy megtudja a közelgő csata kimenetelét, Isten nem állt szőba vele.

Az

ismeretlen holnaptól való baljós slat főlelem nagyon rőnehezedett Saulra. Ő, ha Sámuel vele lenne! De Sámuel meghalt, Ős nem adhatott tanácsot neki. Vagy igen?

Saul megtudta, hogy van

egy halottidőző, aki megmenekült a korábbi boszorkányi dőzstől, Ős a magas király lealacsonyult, hogy e halottidőzötől megtudja a másnapi csata kimenetelét. Ezt kőte: "Ézsámuel időzd fel nekem!" A mádiom a szeínsz alatt "Ézistenfőlet" lőtt "Ézfeljőni a főldből", aki kőz lőte a szerencsőtlen királylyal, hogy Izrael nemcsak elveszti a háborút, de őt Ős fiait is megölük (lősd 1Sámuel 28).

A jővendő Ős valóra vőlt.

De valóban Sámuel lelke volt az, aki ezt megjővendőlte? Hogyan lehetett ennek az Istentől kőrhoztatott halottidőzőnek hatalma Sámuel - Isten prőttőjőnak - lelke felett? Ős honnan jőtt Sámuel, miőrt "Éz földből" jőtt fel a lelke? Ha nem Sámuel lelke volt az, aki Saulhoz szőlt, akkor ki volt az? Nőzzők meg, mit tanőtt a Biblia a halottakról, a halottakkal való kapcsolatáról Ős a feltámadásról!

Ő

Halhatatlansőg Ős halál

A

halhatatlanság az az állapot vagy tulajdonság, amely nincs kitűve a halálnak. A Szent-írás fordításként a halhatatlanság szót a görög *athanasia*, azaz 'halál nélküli állapot' és *aphtharsia*, azaz 'rozsdamentlenség' kifejezésekkel fordították. Hogyan vonatkozik ez a fogalom Istenre és az emberi lényekre?

Halhatatlanság. A Szent-írás kinyilatkoztatja, hogy az *írások* Isten halhatatlan (1Tim 1:17). Tény, hogy Ő "egyetlen halhatatlan" (1Tim 6:16). Ő nem teremtett lény, Ő *magában* létezik; nincs kezdete, és nincs vége (lásd a *2. fejezet*).

A Szent-írás

sehol sem értelmezi a halhatatlanságot olyan tulajdonságnak vagy állapotként, amely az embernek vagy "lelk"-nek, "szellem"-nek saját, vele született tulajdona. A *többnyire* "lélek"-nek vagy "szellem"-nek fordított kifejezések... több mint 1600-szor fordulnak elő a Bibliában, de sohasem kapcsolódnak a "halhatatlan" vagy "halhatatlanság" szóhoz." (lásd a 7. fejezetet). [1]

Tehát

ellentétben Istennel, az ember halandó. A Szent-írás az ember *életét* a *paráival* hasonlítja össze, amely "értelem" ideig tart, azután pedig eltűnik" (Jak 4:14). "Testük, és olyanok, mint az ellebbenő szőlő, amely nem tér vissza." (Zsolt 78:39) Az ember "mint a virág, kinyílik és elhervad, és eltűnik, mint az árnyék, és nem állandó" (Jób 14:2).

Isten és az ember

alapvetően különböznek egymástól. Isten *végtelen*, az ember *véges*. Isten halhatatlan, az ember halandó. Isten *írások*, az ember *halandó*.

Feltételek

halhatatlanság. A

teremtéskor "az Isten megalkotta az embert a föld porából, és orrába lehelte az élet leheletét. Így lett az ember *lélek*" (1Móz 2:7 - 8. kat. ford.). A teremtés történetét kinyilatkoztatja, hogy az emberiség Istentől kapta az életet (v. ApCsel 17:25, 28; Kol 1:16-17). Ennek az alapvető ténynek a *teremtés* során a halhatatlanság nem az ember vele született tulajdonsága, hanem Isten ajándéka.

Amikor Isten megteremtette

adámot és Évát, szabad akaratot adott nekik - a *teremtés* kárhozatát. Engedelmeskedhettek vagy megtagadhatták az engedelmességet; megmaradnak Isten ereje által állandó engedelmeségtől. Tehát az ajándékba kapott halhatatlanságuk feltételes volt.

Isten

gondosan Ács vilÁigosan meghatÁrozta, hogyan veszthetik el ezt az ajÁndÁkot - ha esznek áÉza jÁ³ Ács gonosz tudÁjsÁnak fÁjjÁjÁ³l". Isten figyelmeztette őket, hogy amikor áÉzejÁndel arrÁ³l, bizony, meghalsz" (1MÁ³z 2:17).[2]

A

halÁjl a bűn zsoldja. SÁjtÁjn cÁjfolva Isten figyelmeztetÁsÁt - hogy az engedetlensÁg halÁjlhoz vezet - azt ÁllÁ-totta: áÉzBizony, nem haltok meg" (1MÁ³z 3:4). De ÁdÁim Ács Á%ova, miutÁjn ÁjthÁjgta Isten parancsÁjt, megtapasztalta, hogy a bűn zsoldja valÁ³ban halÁjl (RÁ³m 6:23). BűnÁ³k vonta maga utÁjn ezt az Á-tÁletet: áÉzVisszatÁorsz a fÁjldbe, mert abbÁ³l vÁtettÁl; mert por vagy te, Ács ismÁt porrÁj leszesz" (1MÁ³z 3:19). Ezek a szavak nem az Álet folyamatosÁjgÁjt jelzik, hanem a megszűnÁsÁt.

Ennek az Á-tÁletnek a

kimondÁjsa utÁjn Isten elzÁjrt a bűnÁj³s pÁjrt az Álet fÁjjÁjtÁ³l, hogy ne ehessen arrÁ³l, nehogy áÉzÁj³rÁj³kkÁ³ Áljen" (1MÁ³z 3:22). Isten cselekedete nyilvánvalÁ³vÁj tette, hogy az engedelmessÁg feltÁtelÁvel Á-gÁrt halhatatlansÁjg elveszett a bűn miatt. Most halandÁ³kkÁj lettek, kitÁve a halÁjlnak. Á%os mivel ÁdÁim nem Áj³rÁj³kkÁ-thette tovÁjbb azt, amije máj³r neki sem volt, áÉza halÁjl minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vÁtkeztek" (RÁ³m 5:12).

Csak Isten

irgalma mentette meg ÁdÁjmot Ács Á%vÁjt az azonnali halÁjltÁ³l. Isten Fia felajÁnlotta ÁletÁt, hogy űk má³g egy lehetősÁget kaphassanak - egy máj³sodik esÁlyt. ű volt áÉzaz Isten BÁj³rÁjnya, aki megÁjletett e vilÁjg alapÁ-tÁjsa Á³ta" (Jel 13:8).

Az emberisÁg

remÁnyysÁge. BÁj³r

az emberek halandÁ³nak szÁ³letnek, a Biblia arra bÁjtorÁ-t, hogy keressÁ³k a halhatatlansÁjgot (IÁj³sd pl. RÁ³m 2:7). JÁ³zus Krisztus ennek a halhatatlansÁjgnak a forrÁjsa. áÉzAz Isten kegyelmi ajÁndÁka... Áj³rÁj³kk Álet a mi Urunk, Krisztus JÁ³zusban" (RÁ³m 6:23; vÁj³. 1Jn5:11). ű áÉzeltÁj³rÁj³lte a halÁjlt, vilÁjgossÁjgra hozta pedig az Áletet Ács halhatatlansÁjgot" (2Tim 1:10). áÉzMert amikÁ³ppen ÁdÁjmban mindnyÁjjan meghalnak, azonkÁ³ppen a Krisztusban is mindnyÁjjan megelevenÁ-ttetnek." (1Kor 15:22) Krisztus maga mondta, hogy hangjÁjra megnyÁ-lnak a sÁ-rok, Ács feltÁjmadnak a halottak (Jn 5:28-29).

Ha

Krisztus nem jÁ³tt volna el, az emberisÁg helyzete remÁnytelen lett volna, Ács mindazok, akik meghaltak, Áj³rÁj³kre elpusztultak volna. De Krisztus Ájldozata folytÁjn senkinek sem kell elpusztulnia. JÁjnos ezt mondta: áÉzMert Áogy szerette Isten e vilÁjgot, hogy az ű egyszÁ³lÁj³tt FiÁjt adta, hogy valaki hiszen ű benne, el ne vesszen, hanem Áj³rÁj³kk Álete legyen" (Jn 3:16). TehÁjt a Krisztusba vetett hit nemcsak a bűn bÁ³ntetÁsÁt tÁj³rli el, hanem megajÁndÁkozza a hÁ-vöket a felbecsÁ³lhetetlen halhatatlansÁjggal.

Krisztus áÉzvilÁjgossÁjgra

hozta... a halhatatlanságot az evangélium által" (2Tim 1:10). Például arra biztosít bennünket, hogy a Szentlélek által megadott tehetőség az evangéliummal szemben a Krisztus Jézusban való hit által" (2Tim 3:15). Akik nem fogadják el az evangéliumot, nem kapnak halhatatlanságot.

Részletesen

a halhatatlanságban. Amikor lepillantunk az evangéliummal szembe fordított dolgokra, amelyek megkapják a halhatatlanság ajándékát: az élet, titkot mondok nektek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltunk, nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltunk. Mert szákság, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot állítsanak magára, és a halandó test halhatatlanságot állítsanak magára. Amikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba állítják, és a halandó halhatatlanságba állítják, akkor beteljesül az ígéret, amely meg van ígérve: Elneveltem a halál diadalra" (1Kor 15: 51-54).

Ebből nagyon világosan

kitűnik, hogy Isten nem a halál pillanatában ad az emberek életet a hűvőnek, hanem a feltámadáskor, amikor "az utolsó trombita" szól. Akkor "ez a halandó halhatatlanságba állítják". Noha János világossá teszi, hogy megkapjuk az élet ajándékát, amikor elfogadjuk Jézus Krisztust személyes Megváltásunknak (1Jn 5:11-13), de ez az ajándék ténylegesen akkor valósul meg, amikor Krisztus visszajár. Csak akkor fogunk halandóbbá halhatatlanná, romlandóbbá romolhatatlanná változni.

Á

A halál természet

Ha halál

az élet megszűnése, mit mond a Biblia, milyen állapotba kerül az ember, ha meghal? Miért fontos, hogy a keresztyének megértsék ezt a bibliai tanítást?

A halál alvása. A halál nem teljes megsemmisítés,

hanem csak átmeneti állapottal, másképpen az ember a feltámadásra vár. A Biblia ismételt alvásnak nevezi ezt a közbeeső állapotot.

Az

Ótestamentum azt mondja Dávidról, Salamonról, valamint Izrael és Jéda társai királyoknak haláljáról, hogy "ézelaludtak atyjikkal" (1Kir 2:10; 11:43; 14:20, 31; 15:8; 2Kor 21:1; 26:23 stb.). Jézus alvásnak nevezte a halált (Jézus 14:10-12), mint Dávid (Zsolt 13:4), Jeremiás (Jer 51:39, 57) és Dániel is (Dán 12:2).

Az Ótestamentum ugyanezt

a hasonlatot használja. Jairus halott leánya állapotának minőségétől Krisztus

azt mondta, ő alszik (Mt 9:24; Mk 5:39). Hasonlóképpen nyilatkozott a meghalt Lázár is (Jn 11:11-14). Mt azt írta, hogy "Ézsok elhunyt szentnek teste feltámadt" (Mt 27:52) Krisztus feltámadása után, "és amikor Lukács beszámolt István mártír-rhaláláról, azt írta, hogy István "Ézelaluvák" (ApCsel 7:60). Mind Pál, mind Péter a halált alvának nevezte (1Kor 15:51-52; 1Thessz 4:13-17; 2Pt 3:4).

A halál alvának bibliai értelése teljesen illik a halál természetére, ahogy a következők szövegei mutatják: 1. Akik alszanak, "tudatlanok. ÉzA halottak semmit nem tudnak." (Préd 9:7) 2. Alvásakor szünetel a tudatos gondolkodás. "ÉzKimegyen a lelke... asznapon elvesznek az ő tervei." (Zsolt 146:4) 3. Az alvásvet a mindennapi tevékenységnek. "ÉzSemmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcsesség nincs a Seolban, ahová menendő vagy." (Préd 9:12) 4. Az alvás elválaszt bennünket az "Ébren levőktől és tevékenységeiktől. "ÉzTárból semmi részesülés nincs semmi dologban, amely a nap alatt történik." (8. vers) 5. A normális alvás az "Érzelmeket kizárja"-t. "ÉzMind szeretetük, mind gyűlöletük, mind gerjedésük immár elveszett." (8. vers) 6. Az alvók nem dicsőrik Istent. "ÉzNem a meghaltak dicsőrik az Urat." (Zsolt 115:17) 7. Az alvás feltételezi az "Ébredést. "ÉzEljő az Éra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijönek." (Jn 5:28-29)[3]

Az ember visszatér a porba. Ahhoz, hogy megörtsük, mi történik az emberrel, amikor meghal, ismernünk kell az ember alkotásait is. A Biblia szerves egységnek értelmezi az embert (lásd e könyv 7. fejezetét). A lélek szó olykor az egész embert jelenti, máskor pedig az "Érzelmeket. Ezzel azonban nem azt tanja, hogy az ember "Ét "Én" részből áll. Mert a test és a lélek csak együtt létezik; oszthatatlan egységet alkot.

Az ember teremtésekor a föld porának (elemeinek) és az "Élet lehetőségek az egyes-tárból jött "Étre az "Élő "Ény vagy "Élek. "Éd"im nem kapott lelket "Én" "Énykét; ő volt "Élő "Élek (1Móz 2:7; lásd e könyv 7. fejezetét is). A halálkor ennek fordítottja történik: a föld pora az "Élet lehetősége "Ék "Éntudat "Ék "Éli embert vagy halott lelket jelent (Zsolt 146:4). A testet alkotó elemek visszatérnek a földbe, amelyből jöttek (1Móz 3:19). A léleknek nincs a testtől független tudatos "Éte; egy bibliai szöveg sem jelzi, hogy a halálban a lélek tudatos "Énykét tovább "Él. Valóban, "ÉzAmely "Élek v"Étezik, annak kell meghalnia" (Ez 18:20).

A halottak tartózkodási helye. Az "É"testamentum "Éber" seol-nak, az "Éjtestamentum pedig "Ér" "Él had"nek nevezi azt a helyet, ahova az emberek a halálukkor jutnak. A Szent"Éisban a seol a leggyakrabban a "Ért jelenti.[4] A had" jelentése a seol-hoz hasonló.[5]

Minden halott erre a helyre jut (Zsolt 89:49), igazak és gonoszok egyaránt. Jákob ezt

mondta: "Ézsá-va megyek fiamhoz a sÁ-rba [seol-ba]" (1MÁ³z 37:35). Amikor a fÁl³d megnyitotta "Ézaz ő szÁj³Ájt", hogy elnyelje a gonosz KÁ³rÁ³t Á³s tÁj³sait, "Ézelevenen szÁj³llnak alÁj a pokolba [seol-ba]" (4MÁ³z 16:30).

A seol magÁj³ba zÁj³rja az

egÁ³s embert, amikor az meghal. Amikor Krisztus meghalt, leszÁj³lt a sÁ-rba (a hadÁ³s-be), de a feltÁj³madÁj³skor lelke elhagyta a sÁ-rt (a hadÁ³st, ApCsel 2:27, 31 vagy seolt, Zsolt 16:10). Amikor DÁj³vid megkÁj³szÁj³nte gyÁ³gyulÁj³sÁjt Istennek, bizonyÁj³got tett arrÁ³, hogy kimentette lelkÁ³t "Éza sÁ-rba [seol-ba] szÁj³llÁ³k kÁj³zÁ³l" (Zsolt 30:4).

A sÁ-r nem

az Áj³ntudatuknÁj³l levő emberek helye.[6] Minthogy a halÁj³l tulajdonkÁ³ppen alvÁj³s, a halottak Áj³ntudatlan Áj³llapotban vannak a sÁ-rban a feltÁj³madÁj³sig, amikor a sÁ-r (hadÁ³s) kiadja halottait (Jel 20:13).

A IÁ³lek visszatÁ³r

Istenhez. BÁj³r

a test visszatÁ³r a porba., a IÁ³lek Istenhez tÁ³r vissza. Salamon azt mondta, hogy a halÁj³lban "Éza por fÁj³lddÁ³ lenne, mint azelőtt volt; a IÁ³lek pedig megtÁ³rne Istenhez, aki adta volt azt" (PrÁ³d 12:9). (Az Á³j katolikus fordÁ³-tÁj³sban a 7. vers Á³-gy szÁ³: "Éza por visszatÁ³r a fÁj³ldbe, ahonnÁ³t jÁj³tt, az Á³ltető lehelet meg az Istenhez, aki adta". Ez Áj³ll az igazak Á³s a gonoszok esetÁ³ben egyaráj³nt.

Sokak

elgondolÁj³sa szerint ez a szÁj³veg azt bizonyÁ³-tja, hogy az ember IÁ³nyegi rÁ³sze tovÁj³bb Á³l a halÁj³l utÁj³n. De a BibliÁj³ban sem a hÁ³ber, sem a gÁj³rÁj³g [ruach], illetve (pneuma) kifejezÁ³s nem jelent a testtől fÁ³ggetlen tudatos Á³letre kÁ³pes, Á³rtelmes IÁ³nyt. Ezek a szavak inkább a "Ézleheletre" utalnak - az egyÁ³n IÁ³chéz nÁ³kÁ³lÁj³zhetetlen Á³letszokrÁj³ra, az Á³let alapelemÁ³re, amely megelevenÁ³-ti az Áj³llatot Á³s az embert (IÁj³sd e kÁj³nyv 7. fejezetÁ³t).

Salamon Á³-rta: "ÉzAz emberek

fiainak sorsa Á³s az Áj³llatok sorsa egy Á³s ugyanaz a sors. Amint ezek meghalnak, meghalnak azok is. Mindben egyforma az Á³ltető lehelet (ruach), Á³s nincs az embernek tÁj³bbje, mint az Áj³llatnak... Mindkettő ugyanarra a helyre jut. Mindkettő porbÁ³ lett, Á³s minden visszatÁ³r a porba. Á³s ki tudja, vajon az ember fiainak Á³ltető lehelete [ruach] fÁj³lfelÁ³ szÁj³ll-e, Á³s vajon az Áj³llatok Á³ltető lehelete [ruach] lefelÁ³, a fÁj³ldbe szÁj³ll-e?" (PrÁ³d 3:19-21 - Á³j kat. ford.). TehÁj³t Salamon szerint a halÁj³lban nincs kÁ³lÁj³nbsÁ³g az ember Á³s az Áj³llat lelke kÁj³zÁj³tt.

Salamon

kijelentÁ³se - hogy a IÁ³lek (ruach) visszatÁ³r Istenhez, aki adta - jelzi, hogy az, ami visszatÁ³r Istenhez, egyszerűen az Á³let alapeleme, amelyet Ő adott. Semmi utalÁj³s nincs arra, hogy a IÁ³lek vagy lehelet a testtől fÁ³ggetlen tudatos IÁ³ny. Ez a ruach egyenlő az "ÉzÁ³let leheletÁ³vel", amelyet Isten lehelt az első

emberbe, hogy megleven-tse, Állóvő tegye Állottelen testöt (v. 1M 2:7).

A Szent-ris

következő tan-tisa. Sok becsületes keresztény, aki nem tanulmányozta a Biblia halálra szűz, teljes tan-tisát, nem tudja, hogy a halál a feltámadásig tartó alvás. Feltételezésük szerint a bibliai igazságok alátámasztják azt az elképzelést, hogy a lelkek a halál után Állottudattal bírók. Ha azonban figyelmesen tanulmányozzuk ezt a kérdést, felismerik a Biblia következő tan-tisát, azt, hogy a halál az Állottudat megszűnését okozza.[7]

Á

A

spiritizmus. Ha a halottak teljesen Állottaknak, kikkel Állottak Állottakba a spiritizma médiumok?

Minden becsületes ember

elismeri, hogy a jelenségeknek legalább egy része csalás; de nem mindegyiket lehet Állott magyarázni. Nyilvánvaló, hogy valamilyen kapcsolat van a természetfeletti erők és a spiritizmus között.

1. A spiritizmus eredete. A spiritizmus akkor indult el, amikor Szent Állott elmondta első hazugságát Állottaknak: "Bizony, nem haltok meg" (1M 3:4). Ez volt a lelek halhatatlanságáról első prófétia. Ma világosra sok vallás akaratlanul is megismerteti ezt a tényt. Isten Állottéle azonban Állott hangzik: "Amely lelek Állottkezik, annak kell meghalnia" (Ez 18:20). Sokan ezt az isteni Állottéletet az ellenkezőjre véltették, vagyis "Amely lelek, még ha Állottkezik is, Állottkezik Állott".

A lelek halhatatlanságát

hirdető Állott tan-tis vezetett ahhoz a hiedelemhez, hogy a halál Állottudatos Állott. Ahogy Állottuk, ezek az Állottfogalmsok teljesen ellentmondanak annak, amit a Biblia arról a témáról tan-t. Ezek a pogány filozófusok - főleg Platón - kerestek a keresztény hitvallásba a nagy hitehagyás idején (Állott 13. fejezet). Ezek a hiedelmek elterjedtek a kereszténységben, és ma is uralkodó nézetek.

A halottak

Állottudatos Állott hirdető tan sok keresztényt a spiritizmus elfogadására indított. Ha a halottak Állottak, Állott Isten kárelében vannak, miért ne tudnának szolgálni a lelkek Állottat visszatérni a földre? Állott ha vissza tudnak járni, miért ne próbálnak meg kapcsolatba lépni velük, hogy meghallgassuk tanácsukat Állott iránt; vagy hogy elkerüljék a szerencsétlenséget; vagy hogy

megvisszataljanak bűnünkben?

Ezekre az Örvökre Áp-tve

Sőt Án Ás angyalai (Jel 12:4, 9) kapcsolatba lőnek emberekkel, hogy elfogadtassák velük csalájsaikat. Spiritizta szeánszokon eszközök Álta megszemesá-tenek elhunyt rokonokat Ás barátokat, szőlelt vigaszt Ás bizonyosságot hozva az Álőknek. Időnkőnt megjővendőnek bekövetkezendő eseményeket, Ás beteljesedősk hitelt ad a szavaiknak, s Ágy az Áltauk hirdett veszélyes eretneksőgek a hitelessőg lőtszatő keltik, mőg ha ellent is mondanak a Bibliának Ás Isten tőrvőnyőnek. Sőt Án, miut Án elmozdő-totta a gonosz ellen vődő korlőtokat, akadály nőlkő fordő-thatja el az embereket Istentől, a biztos pusztulás őtjőra terelve őket.

2.

Áv Ás a spiritizmust. Nem szőksőges, hogy a spiritizmus bőjrit is megtővessen. A Biblia vilőgosan felfedi, hogy Állő-tőisai csalájsok. Amint lőttuk, a Biblia elmondja, hogy a halottak nem tudnak semmit; hogy Ántudatlanul fekszenek a ső-rban.

A Biblia nyomatőkosan

megtiltja a halottakkal vagy a szellemvilőggal valő kapcsolat minden kő-sőlető. Azok, akik azt Állő-tjők, hogy kapcsolatuk van a halottakkal, mint ahogy azt a spiritizta mődiumok mondjők ma, valőjőban a őzhalottidőzökkel" Árintkeznek, akik őzőrdőgi lelkek" (3Mőz19:31; vő. 5Mőz 18:10-11). Az Ásr ezt a tevőkenysőget utőlatossőgnak nevezi, Ás azoknak, akik ezt gyakoroltjők, halőllal kellett lakolniuk (3Mőz 19:31; 20:27; vő. 5Mőz 18:10-11).

Ásai őjő

jellemezte a spiritizmus balgasőgőit: őzHa ezt mondjők tinőktek: Tudakozzatok a halottidőzökötől Ás a jővendőmondőktő, akik sipognak Ás suttognak, hőit nem Istentől tudakoződik a nőp? Az Álőkőrt a halottaktő kell-ő tudakoződni? A tanő-tőisra Ás a bizonyossőgtelre hallgassatok! Ha nem ekkőnt szőlnak azok, akiknek nincs hajnaluk" (Ás 8:19-20). Csak a Biblia tanő-tőisai vődik meg a keresztőnyt e kőlőnben ellenőllhatatlan csalájsok ellen.

3. A spiritizmus megnyilvőnőisai. A Biblia egy sor spiritizta

tevőkenysőgről tesz emlő-tőst - kezdve a főraő jővendőmondőitő, a ninivei Ás babiloni varőzslőktő, csillagjősoktő Ás bűbőjosoktő az izraeli varőzslőkig Ás mődiumokig -, Ás mindet elő-tőli. Pőlda erre az endori halottidőző Álta tartott szeánsz, a Saul rőszőre vőgzett szellemidőző, amivel ezt a fejezetet kezdők.

A

Szentő-rőis ezt mondja: őzMegkőrdő Saul az Urat, de az Ásr nem felelt nőki sem Ájlomlőitőis, sem az Urim, sem a prőő-tőjő Álta" (1Sőim 28:6). Istennek tehőit semmi kőze nem volt ahhoz, ami Endorban tőrtőnt. Sault becsapta egy dőmon, aki megszemesá-tette a halott Sőmuelt. A kirőly nem az igazi Sőmuelt lőtta. A halottidőző egy idős ember alakjőit lőtta, mőg Saul csak őzmegismerte" vagy

kikénevetkezett, hogy az csak Sámuel lehet (14. vers).

Ha elhisszék azt, hogy az a jelenség valóban Sámuel volt, azt is el kell hinnünk, hogy boszorkányok, varázslók, szellemidézők, bűvészek, spiritisták vagy halottidézők elő tudják hívni a halott igazakat, bárholva mentek is halálukkor; és azt is el kell fogadnunk, hogy az istenfő Sámuel állatatos állapotban volt a földben, mert az idős ember "Éza földből" jött fel (13. vers).

Ez a széjnsz nem remény adott Saulnak, hanem kétségbe ejtette. Másnap állnyilkosságot kénevetett el (1Sám 31:4). De az áll-tálagos Sámuel megénevendéte, hogy azon a napon Saul és fiai vele lesznek (1Sám 28:19). Ha igazat mondott volna, arra kellene kénevetkeztenünk, hogy a halál útján az engedetlen Saul és az igaz Sámuel egy helyre került. De inkább arra a kénevetkezésre kell jutnunk, hogy egy gonosz angyal hozta létre e széjnszon tártont megvesztő eseményeket.

4. Az utolsó család.

A máltban a spiritizmus megnyilatkozásai az okkultizmus világára szorítottak, de jobban a spiritizmus "keresztény" megjelenési formát álltt, hogy megvesztesse a keresztény világot. Azt áll-tva, hogy elfogadta Krisztust és a Bibliát, a spiritizmus a h-vök rendk-vál veszélyes ellenséggé vált. Kérmfontan és megvesztően dolgozik. A spiritisták Éza Bibliát a meg nem állt sz-v tetsése szerint magyázzák, hogy komoly és láfontosságú igazságot hatástan-tásik. Azt hirdetik, hogy Isten legfontosabb tulajdonsága a szeretet, de azt gyenge érzelgősséggé alacsony-tják, és nemigen tesznek kállánságot a já és a rossz kézt. Azt nem veszik figyelembe, hogy Isten igazságos; hogy kárhoztatja a bűnt, és azt sem, hogy szent tárványe mit kénevetel. Az embereket arra tan-tják, hogy a T-zparancsolatot holt á-rásnak tartásik. A spiritizmus tetszetős, megbabonázz mesái foglyul ejtik az éreseket, és az embereket arra állstánnzik, hogy ne fogadják el a Bibliát hitük alapját."[8]

Ez álltal

bizonytalanná lesz, hogy mi a já, és mi a rossz, és bárki vagy bármilyen helyzet vagy kultúra az "igazság" zsinármátvált. Minden ember istenné válhat, teljes-tve álltánnak azt az állretét, hogy "Ézolyanok lesztek, mint az Isten" (1Máz 3:5).

Előttünk áll Éza

megprábillatás ideje", Éz amely az égész világra eljő, hogy megprábillja a föld lakosait" (Jel 3:10). Sálln nemsokára nagy jeleket és csodákat fog látrehozni; még egy utolsó erőfeszést tesz a világ megvesztésére. E mesteri csalásról száva János ezt mondta: "Élláttam... három tisztálan lelket... bókához hasonlkat... állrdállgi lelkek azok, akik jeleket tesznek; akik elmennek a Földnek és az égész világnak királyaihoz, hogy egybegyűtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára" (Jel 16:13-14; áll. 13:13-14).

Csak azok menekülhetnek meg, akiket Isten hatalma megtart, mivel megerősítették értelmüket a Szent-rájs igazságával, és csak azt fogadták el egyedüli tekintélyként. Mindenki májs, aki nem részesül ebben a védelemben, áldozatul esik annak a csalájsnak.

Az első és második

halál. A

második halál a meg nem tört bűnségek végső büntetése, akiknek a neve nincs beírva az élet könyvébe, ami az ezer esztendő végén kerül be (lásd a 26. fejezetet). Ebből a halálból nincs feltámadás. Sőt, a gonoszok elpusztításával együtt a bűn is megsemmisül, és halál sem lesz többé (1Kor 15:26; Jel 20:14; 21: 8). Krisztus megígérte, hogy ázaki győz, annak nem árt a második halál" (Jel 2:11).

A második

halál szent-rájsi meghatározása alapján hihetjük, hogy az első halál az, ami ádám bűne következtében mindenkit elár - kivéve azokat, akik elragadtatnak. Az első halál áza bűn elkorcsos-tás hatásaként természetesen sítja az emberiséget." [9]

Á

A feltámadás

A

feltámadás ázaz élet és személység teljességének helyreállítása a halál után". [10] Mivel az emberiség a halálnak, feltámadásra van szükség, hogy a sár után ájra álhessen. Az Á- és Ástestamentumon ájt Isten hárnékei kifejezték, hogy hisznek a feltámadásban (Já^{3b} 14:13-15; 19:25-29; Zsolt 49:16; 73:24; Ása 26:19; 1Kor 15).

A feltámadás bizonyossága

reményt ad arra, hogy töl a jelenlegi világon, amelyben mindenkinek halál a sorsa, boldogabb javó vár rájnk.

Krisztus

feltámadása. A

halott igazak halhatatlan életre való feltámadása szoros kapcsolatban van Krisztus feltámadásával, mivel a feltámadt Krisztus az, aki végül feltámasztja a halottakat (Jn 5:28-29).

1. Fontossága. Mi történt volna, ha Krisztus nem

támadt volna fel? Pál ásszefoglalja a következményeket: a) Nem volna értelme az evangélium hirdetésének: ázHa... a Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk" (1Kor 15:14). b) Nem volna bocsájnát a bűnsékre: ázHa... Krisztus fel

nem tért meg... [akkor] még bűneitekben vagytok" (17. vers). c) Nem lenne Őrtelme Jézusban hinni: "Ha... Krisztus fel nem tért meg, hiába vala az a ti hitetek" (17. vers). d) Nem lenne egyetemes feltételezés: "Ha az Őrt Krisztusra hirdettetik, hogy a halottak közül feltételezett, mimódon mondják nekem melyek tiszteletre, hogy nincsen halottak feltételezések?" (12. vers). e) Nem reménykedhetünk a száron teli Őletben: "Ha... Krisztus fel nem tért meg... akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek" (17-18. vers).[11]

2.

Testileg valószínűleg feltételezés. Az a Krisztus, aki előjött a szárból, ugyanaz a Jézus volt, aki itt a földön testben Őlt. Most megdicsőült teste volt, de az is valószínűleg test volt. Olyan valószínűleg volt, hogy senki sem vett Őszre semmi különbséget (Lk 24: 13-27; Jn 20:14-18).

Jézus tiltakozott az

ellen, hogy valamilyen lélek vagy szellem volna. Ezt mondta tanítványainak: "Légytek meg az Őn kezeimet Ős lábaimat... tapogassatok meg engem, Ős légytek meg mert a léleknek nincs hős csontja, amint látjátok, hogy nekem van!" (Lk 24:39). Testi feltételezés valószínűleg bizonyítékra evett is előttük (43. vers).

3.

Hatása.

Feltételezés erővel tette be Krisztus tanítványait. A gyenge Ős rómák emberek csoportját bitor apostolokká formálta, akik Urukort börtönbe káptak megtenni (Fil 3:10-11; ApCsel 4:33). Ennek eredményeként vállalt missziómunkájukat megrázta a római birodalmat, Ős felforgatta a világot (ApCsel 17:6).

É Krisztus feltételezésének

bizonyossága adott Őt Ős erőt az evangélium hirdetésének (v. Fil 3:10-11). Péter Őgy beszélt Ő Jézus Krisztusnak a halálból való feltételezéséről, mint ami Ő Ő reményesget Ő breszt a hősökben (1Pt 1:3). Az apostolok az Ő feltételezésének bizonyítékra rendelt embereknek tekintettük magukat (ApCsel 1:22), Ős a Krisztus feltételezéséről szóló tanításukat az Ő "testamentum messiási próféciájára alapozták (ApCsel 2:31). "Az Ő Jézus feltételezésének személy szerinti tanítását tudtuk nagy erővel' bizonyítékot tenni (ApCsel 4: 33). Az apostolok felkeltettük a zsidó vezetők ellenállását, amikor hirdettük Ő Jézusban a halálból való feltételezést (2. vers). Péter, amikor a Szanhedrin elé időztük, megmondta, hogy "a halottak reményesge miatt' van vöd alatt (ApCsel 23:6; v. Fil 24:21). A rómaiaknak Péter azt mondta, hogy Jézus Krisztus Ő megbizonyított hatalmasan Isten Fiának... a halálból való feltételezését (Róm 1:4). A keresztény a keresztéggel tesz bizonyítékot - magyarázta az apostol - a Krisztus feltételezésében való hitéről (Róm 6:4-5)."[12]

A

két feltételezés. Krisztus

azt tanította, hogy két egyetemes feltételezés lesz: "az Őlet feltételezésa" az igazság, Ős "a kárhozat feltételezésa" a gonoszok (Jn 5:28-29; ApCsel 24:15).

1. Feltámadás az

Életre. Azok,

akik az első feltámadáskor támadnak fel, boldogok és szentek (Jel 20:6). Ők nem fognak az ezer esztendő végén a tűznek tavában meghalni (14. vers). Az Életre és halhatatlanságra tártámadás (Jn 5:29; 1Kor 15:52-53) a második adventkor valósul meg (1Kor 15:22-23; 1Thessz 4:15-18). Azok, akik ebben részesülnek, tártámadás nem halhatnak meg (Lk 20:36), hanem tártámadásukra egytől lesznek Krisztussal.

Milyen

lesz a feltámadt test? Krisztushoz hasonlóan a feltámadt szenteknek valóságos testük lesz. És ahogy Krisztus megdicsőült látnyát támadt fel, ez tártámadásuk majd az igazakkal is. Pál azt mondta, hogy Krisztus ázélváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez" (Fil 3:21). A meg nem dicsőült testet "örzörzki testnek", a megdicsőült testet "léleki testnek" nevezi. Az előbbi halandó és romlandó, az utóbbi halhatatlan és romolhatatlan. A halandóbbá változás egy pillanat alatt tártámadásuk a feltámadáskor (lásd 1Kor 15:42-54).

2. Feltámadás a

kárhozatra. A

gonoszok a második egyetemes feltámadáskor támadnak fel, ami az ezer esztendő végén lesz (lásd e káinyv 26. fejezetét). Ezt a vég-támadás kárhozat kárveti (Jn 5:29). Ekkor támadnak fel azok, akiknek a neve nincs az élet káinyvben, és ázvetetnek a tűznek tavában". Ez a második halál" (Jel 20:15, 14).

Elkerülhetők

volna ezt a tragikus vég. A Szent-rés félreörthetetlenül elmondja a menekülők Isten általi kárvit: "örzörztek meg, és forduljatok el minden vétkektől, hogy romlásotokra ne legyen gonoszságotok. Vessétek el magatokat minden vétkeket, amelyekkel vétkeztek, és szerezzetek magatoknak új szövet és új lelket! Miért halnátok meg?... Mert nem győnyörkdárm a meghalás halálában, ezt mondja az Őr Isten. Törztek meg azört, és örztek!" (Ez 18:30-32).

Krisztus azt gári, hogy

ázaki gyöz, annak nem árt a második halál" (Jel 2:11). Azoknak, akik elfogadják Jzust és az általa kárvit ádvásget, lehatatlan tártámadásban lesz részesülők, amikor visszajávn. Uruk és Megváltásuk társaságában sohasem mála boldogságban fogják tártámadni az tártámadásvalásgot.

Á

Lábjegyzet

Á

1.

Â

â€žImmortality", SDA Encyclopedia, jav. kiad., 621. oldal.

2.

Â

A szÃ¡zadok folyamÃ¡jn szÃ¡jmos vallÃ¡s - evangÃ©likus, reformÃ¡tus, anglikÃ¡n, baptista, kongregacionalista, presbiteriÃ¡nus, metodista stb.) - kivÃ¡jlÃ¡³ keresztÃ©ny egyÃ©nisÃ©gei magyarÃ¡ztÃ¡jk a feltÃ©teles halhatatlansÃ¡jg bibliai tanÃ¡tÃ¡sÃ¡jt. A legkivÃ¡jlÃ¡³bbak kÃ¶zÃ©tt voltak a kÃ¶vetkezÃ©k: a XVI. szÃ¡zadban - dr. Martin Luther, William Tyndale, John Frith, George Wishart; a XVII. szÃ¡zadban - Robert Overton, Samuel Richardson, John Milton, George Wither, John Jackson, John Canne, John Tillotson Ã©rsek, dr. Isaac Barrow; a XVIII. szÃ¡zadban - dr. William Coward, Henry Layton, Joseph N. Scott orvos, dr. Joseph Priestly, Peter Pecard, Francis Blackburn esperes, William Warburton pÃ¡spÃ¶k, Samuel Bourn, dr. William Whiston, dr. John Tot-tie, Henry Dodwell professzor; a XIX. szÃ¡zadban - Timothy Kendrick pÃ¡spÃ¶k, dr. William Thomson, dr. Edward White, dr. John Thomas, H. H. Dobney, Richard Whately Ã©rsek, Henry Alford dÃ©kÃ¡n, James Pan-ton Ham, Charles F. Hudson, dr. Robert W. Dale, Frederick W. Farrar dÃ©kÃ¡n, Herman Olshausen, Canon Henry Constable, William Gladstone, Joseph Parker, John J. S. Perowne pÃ¡spÃ¶k, Sir George G. Stokes, dr. W. A. Brown, dr. J. Agar Beet. dr. R. F. Weymouth. dr. Lyman Abbott, dr. Edward Beecher, dr. Emmanuel Petavel-Olliff, dr. Franz Delitzsch, Charles J. Ellicot pÃ¡spÃ¶k, dr. George Dana Boardman, J. H. Pettingell; a XX. szÃ¡zadban Canon William, H. M. Hay Aitken, Eric Lewis, dr. William Temple, dr. Gerardus van der Leeuw, dr. Aubrey R. Vine, dr. Martin J. Heinecken, David R. Davis, dr. Basil F. C. Atkinson, dr. Emil Brunner, dr. Reinhold Niebuhr, dr. T. A. Kantonen, dr. D. R. G. Owen. LÃ¡jrd Question on Doctrine, 571-609. oldal; Froom, The Conditionalist Faith of Our Fathers (Washington, D. C.; Review and

Herald, 1965, 1966), 1. kötet 2. kötet

3.

Â

„Death”, SDA Bible Dictionary, jav. kiad.,
277-278. oldal

4.

Â

R. L. Harris, „The Meaning of the Word Sheol as Shown by
Parallels in Poetic Text,” Journal of the Evangelical Theological Society;
1961. december, 129-135. oldal; SDA Bible Commentary,
jav. kiad., 3/999. oldal

5.

Á

Lásd még példájul SDA Bible Commentary, jav. kiad.,
3/387. oldal

6.

Á

Egyetlen kivétel, amikor a seol jelképesen (lásd Ez 32:21) vagy a hadsereg egy példázatban szerepel (Lk 16:23). A seol tényleg mint hatvanszor fordul elő az Ótestamentumban, de sehol sem utal a halál utáni büntetés helyére. Ez az elképzelés később kapcsolódott a gyehennához (Mk 9:43-48), és nem a hadsereghoz. Csak egy kivétel van (Lk 16:23). Lásd még SDA Bible Commentary, jav. kiad., 3/999. oldal

7.

Á

A következő szakaszokat problematikusnak gondolták a halál természetéről szóló bibliai tanítás szempontjából. De az alaposabb vizsgálat azt mutatja, hogy teljes összhangban vannak a Szentírás ténylegi részével.

a) Rájhel halájlá. Rájhel halájláir³ a Szent-rájis azt mondja, hogy "Ézlelke kimáone" (1M³z 35:18). Ez a kifejezés egyszerűen azt jelzi, hogy utolsó tudatos pillanataiban és utolsó lélegzetével fiának nevet adott. Más fordítások a-gy adják vissza: "Amikor már-már elszállt belőle a lélek, mert haldoklott..." (A^oj prot. ford.); "Amikor létele megszűnőben volt - meg kellett ugyanis halnia..." (A^oj kat. ford.)

b) ILL és a halott fió. Amikor ILL és imádkozott, hogy a sareptai Ázvegy fiának lelke térjen vissza, Isten a fió felledésével vágylaszt az imájára (1Kir 17:21-22). Ez volt a test és az életerő egyesülése nek eredménye. Egymást³ elkülönítve egyiknek sem volt létele, sem tudata.

c) M³zes megjelenése a hegyen. M³zes megjelenése a megdicsőül és hegyen nem bizonyítok arra, hogy léteznek tudattal bá-r³ lelkek, vagy hogy az Ázsszes igaz halott a mennyben van. Ráviddel a megdicsőül és hegyi esemény előtt J³zus megmondta tanítványainak, hogy k³z³ egyesek nem halnak meg addig, má-g meg nem látják az ember Fiát elj³nni országában. Péternek, Jakabnak és Jánosnak beteljesedett ez az á-g³ret (Mt 16:28; 17:3).

Krisztus a hegyen "Émakettben" megmutatta Isten dicső országát. Krisztus, a dicsőség Királya, ott volt M³zessel és ILL-essel. Ők k³pviselet a mennyek országának k³tféle polgárát. M³zes a halott igazakat k³pviselete, akik a második adventkor feltámadnak a sár³, ILL és pedig az élelő igazakat, akik elragadtatnak a Mennybe, anélkül, hogy meghaltak volna (2Kir 2:11).

J³d³ bizonyítja, hogy M³zes k³l³n feltámadásban részesült. M³zes feltámadása és eltemetése után (5M³z 34:5-6) vita támad Mihály és az Árd³g k³z³ M³zes testét (J³d 9). M³zesnek a hegyen való megjelenéséből k³vetkeztethető, hogy az Árd³g elvesztette a csatát, és M³zes feltámadt sár³. Ő volt az első, akiről Krisztus feltámasztás hatalmának bizonyítékaként név szerint tudunk. Ez az esemény nem szolgál bizonyítékul a lélek halhatatlanságának tana mellett. Inkább a test feltámadásának tanát támasztja alá.

d) A gazdag és Lázár példázata. Annak a t³rt³netnek a felhasználásával, amelyet Krisztus a gazdag emberről és Lázár³ mondott, azt tanítják, hogy a halottak tudatos állapotban vannak (Lk 16:19-31). Sajnos azok, akik ezt a-gy magyarázzák, nem veszik tudomásul, hogy ez példázat, aminek nem lehet minden részletét sz³ szerint venni. A példázatban a halottak testükkel - mint szemükkel, nyelvükkel és ujjakkal - egyt³ kapják meg jutalmukat, illetve b³ntet³ket; az igazak ábrahám kebelén lesznek, és a menny és a pokol hallátáigonságban belül van egymást³; mindkét osztály halálakor kapja meg jutalmát, illetve b³ntet³et - ellentétben Krisztus tanításával, amely szerint ez a második adventkor t³rt³netik meg (Mt 25:311; Jel 22:12).

De ez a tőrőrtőnet pőldőzet - Krisztus kedvelt tanő-tőisi mődszere. Minden pőldőzet cőlja bizonyos lecke megtanő-tőisa, ős amit Jőzus itt meg akart tanő-tani, annak nem volt semmi kőze a halottak őllapotőhoz. Ennek a pőldőzetnek az a tanulsőga, hogy fontos az Isten Igője szerint valő őlet. Jőzus megmutatta, hogy a gazdag ember belefeledkezett az anyagi dolgokba, ős nem tőrőrdőtt az őnsőget szenvedőkkel. ő-rőnk sorsunk a jelen őletben dől el, ős nincs mőisodik prőbaidő. A Szentő-rő is a megtőrőshez ős ődvőssőghez vezető kalauz, ős ha nem figyelőnk Isten Igőjőnek intőseire, nincs mőis, ami őrinthető lelkőnk. Krisztus ezekkel a szavakkal fejezte be a pőldőzetet: őőHa Mőzesre ős a prőfőtkra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak kőzől feltőmad" (Lk 16:31).

Krisztus csupőjn felhasználőlt egyes fogalmakat egy jő ismert zsidő tőrőrtőnetből, amelyben a halottak tőrsalognak egymőssal. (Az őbrahm kebele ős a hadő nagyon hasonlő fogalom volt a zsidő hagyomőnyban. Lősd őőDiscourse to the Greeks Concerning Hades", Josephus' Complete Works, William Whiston fordő-tőisőban [Grand Rapids; Kregel, 1960], 637. oldal). Talőlunk a Bibliőban olyan pőldőzetet, amelyben a fők beszőlgetnek (Bő-r 9:7-15; vő. 2Kir 14:9). Senki sem prőbőlnő ezzel a pőldőzettel bizonyő-tani, hogy a fők tudnak beszőlni. Tehőit ne őrtelmezzők Krisztus pőldőzetőt őgy, hogy ellentmondjon annak a sokszorosan bizonyő-tott szentő-rősi igazsőgnak ős Krisztus szemőlyes tanő-tőisőnak, amely szerint a halő alvőis.

e) Krisztus ő-gőrete a latornak. Krisztus a kereszten ezt ő-gőrete a latornak: őőBizony mondom nőked: ma velem leszel a Paradicsomban" (Lk 23:43). A Paradicsom nyilvánvalőan azonos a mennyel (2Kor 12:4; Jel 2:7). Ahogy a fordő-tőisban megjelenő szőveg mondja, Krisztus a Mennybe megy azon a pőnteken, hogy Istennő legyen, ős ezek szerint a lator is. De a feltőmadő is hajnalőjn Krisztus maga mondta a lőba elő borulő Mőriőnak: őőNe illess engem; mert nem mentem mőg fel az őn Atyőmhoz; hanem menj az őn atyőmfiaihoz, ős mondd nőkik: Felmegyek az őn Atyőmhoz ős a ti Atyőjtokhoz, ős az őn Istenemhez ős a ti Istenetekhez" (Jn 20:17). Az angyal szavai jelzik, hogy Krisztus a hőt vőgőn a ső-rban volt. őőJertek, lőssőjtok a helyet, ahol fekődt vala az ősr" (Mt 28:6).

Ellentmondott-e Krisztus őnmagőnak? Egyőltalőjn nem. E szőveg őrtelmezőst megoldők az ő-rőjselek. A Biblia korőbbi kőzirataiban nem voltak vesszők, kettőspontok vagy a szavak kőzőtt szőkőző. Az ő-rőjselek beiktatősa ős a szavak szőtvőlasztősa alaposan megvőltoztathatja a szőveg őrtelmőt. A Biblia fordő-tősi a legjobb megő-tőőőő szerint helyeztők el az ő-rőjseleket, de munkőjuk nem ihletett.

Ha a fordő-tőők, akik őltalőban nagyszerő munkőt vőgeztek, Lukőcs 23:43-ban a vesszőt nem a őőma" sző elő, hanem utőjna tettők volna, ez a szőveg nem mondana ellent a halőlrő szőőbbi bibliai tanő-tőisnak. Krisztus szavai helyesen őrtelmezve ezt jelentik: őőBizony mondom nőked ma (ezen a napon, amikor bűnőzőkőnt meghalok), velem leszel a paradicsomban." Jőzus a bibliai tanő-tőissal ősszhangban biztoső-totta a latort, hogy vele lesz a Paradicsomban, amely ő-gőret az igazak feltőmadősa utőjn, Krisztus mőisodik adventjekor fog beteljesedni.

f) Elkívánjuk, hogy Krisztussal lenni. "Nekem az élet Krisztus, a meghalás nyereség" - mondta Pál. "Mert szorongattatom e kettő között, kívánom, hogy meghaljak, és Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb" (Fil 1:21, 23). Vajon Pál azt gondolta, hogy a mennybe jut azonnal, amikor meghal?

Pál sokat írt a Krisztussal való együttéről. Egyik levélben írt azokról, akik elaludtak Jézus által. A második adventkor - mondta - feltámadnak a halott igazak, és az élő igazakkal együtt elragadtatnak "az élszélbe; és ekkor mindenkor az ésszel leszünk" (1Thessz 4:14, 17).

Ezzel a hittel írjuk, hogy a filippibeliekhez írt levelében nem ad részletes magyarázatot arról, mi történik, amikor valaki meghal. Csak kifejezést ad annak, hogy valaki elhagyja ezt a jelenlegi nyugtalan életet, és Krisztussal lenni, de semmit nem mond a halál és feltámadás közötti időről. Reményesül arra az úgretre állspontosán, amely szerint az írtak között valójgon írt egyúttal lesz Jézussal. A halottaknak nem hosszú az az idő, ami eltelik attól kezdve, hogy a halál leírta a szemüket, addig, amíg a feltámadáskor újra kinyitják. Mivel a halál íntudatlan alvás, ezért a halottak nem értékelik az idő múlását, nekik úgy tűnik, hogy a feltámadás hajnala a haláluk utáni pillanatban jött el. A hűvőnek a halál nyereség; nincs több kártás, megpróbáltatás és bánat. A feltámadás pedig a dicső halhatatlanság ajándéka.

8.

Á

White: A nagy kézdelem, 496. oldal.

9.

Â

â€žDeath", SDA Bible Dictionary, jav. kiad., 278. oldal; vÃ¶l. Questions on Doctrine, 524. oldal.

10.

Â

â€žResurrection", SDA Bible Dictionary, jav. kiad., 935. oldal.

11.

Â

Questions on Doctrine, 67-68. oldal.

12.

Â

â€žResurrection", SDA Bible Dictionary, jav. kiad.,
936. oldal.